

Bucz Hunor

Hajléktalanok

dadogó télikabátok
nagyvárosi szentek
ikonok a kőrengetegben

keresztbe fekszenek
körmenetek előtt

remete buffók
a légvonat árnyékába
ágyazott gondolatjelek

a félmaratonnak
keresztbe fekszenek

jövőbe mutató szagló jelenek
jól elfekvő oszloposok
prófétái sivatagunknak

a kereszt előtt is
keresztbe fekszenek

nincs gravitásuk
illuminált tárgyak között
fároszként lobog a létük

Mikes

Rodostó Ostorod
Se hazád se otthonod
Jó Mikes Kelemen
Ima vagy és hűség
Bánat hajtott hétrét
Te győzz az egeken

Kultúrkaupf

Az omladozó kastély kertjében, ide száműzetett a halhatatlan kis ember, tetemét és testének marcipán maszkját gyalulatlan deszkára terítették ki. Az esemény jelentőségét megsejdtítették a máltai hajléktalanok, és zé alakzatban jöttek a Kórház utcából. A népes állófogadáson virtuóz módon zizegték alá nejlonzacsksóikkal az ejtőernyősök szextettjét. Áriázva érkeztek a paplannal repülőök. Pénzváltó asztalaikat is hozták, de gyorsan kiderült, csalatkozniok kell, a test feldarabolása váratott magára. A hajléktalanok oda se fértek az ünnepelthez, a messziről jöttek, az árnyékként ott lévőök elTOR-laszolták az utakat.

Kassák Lajos csak nevetett, vakkantva, szemszúrósan, és feldobta kalapját. A nagy karimájú kalap fényesen visszapörgött eléje, komótosan beleült, és elufózott a tavaszi áradatban, hagyta a jöttmenteket gyalulatlan asztala körül, hadd falatozzák csak tovább hűlt helyét, - az omladozó kertben, ahová egykoron száműzetett.

Utószó

A szabadulás emlékképei a dűnéken túl a Pannon tenger partján voltak. Nem vágyott oda. Megrögzött mámorában már nem csikorgott vele bivalyok húzta szekér fel a köves Bálványosra, sem a frissen fejt tej szaga nem vonzotta, büszkesége is, a rég volt, amikor először verte be fejét a szemöldökfába rorátéra menet egy hajnalon, elhagyta őt. Idült ópiumistaként meg-megújuló üzenetét a homokba rajzolta. Nem létező szerelmeinek, cím nélkül, az országot sem tudta, vagy elfelejtette, hova. Ha a víziló szörcsögve, fujtatva megérkezett, széles pofájában liliommal, a negyvenkettes gyalogezred tartalékosaként, mázsás teherrel mellkasán, dalolni kezdett, mintha mindig Húsvét volna: Győzhe-e-telen én kő-ő-szálom, Védelmözöm és kővárom... Tusakodásban megfáradt teste kihűlt, ám a lelke forrón örvénylett sok századokon át Sirok szétporladt temetőjében, és a gyerekek mindig csodálkoztak, ha sárkányt eregettek, vajon a lakópark dombján mi az a forgó, miért nem lehet játszani ott, és a kérdés kérdés maradt... Egy szakállas, papféle szerzet azt mesélte, hogy a hajdan volt időkben egy kis falu húzódot meg a halmok hajlatában, törökök vagy effélék lakták, és azok istenei járnak vissza, de senki nem hitt ebben, pedig a dombtetőről soha nem sikerült magasba röptetni sárkányokat.